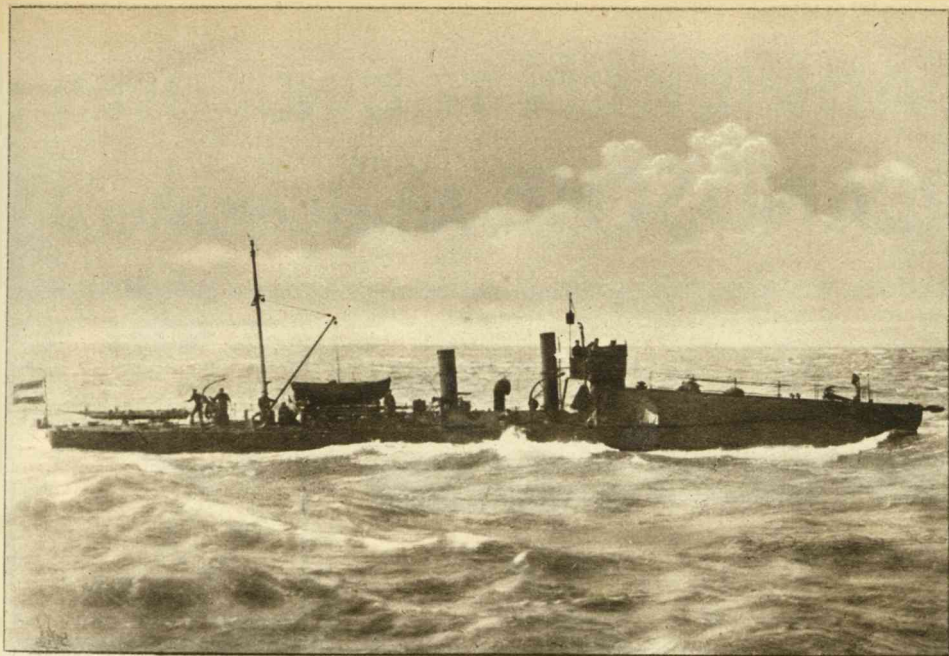
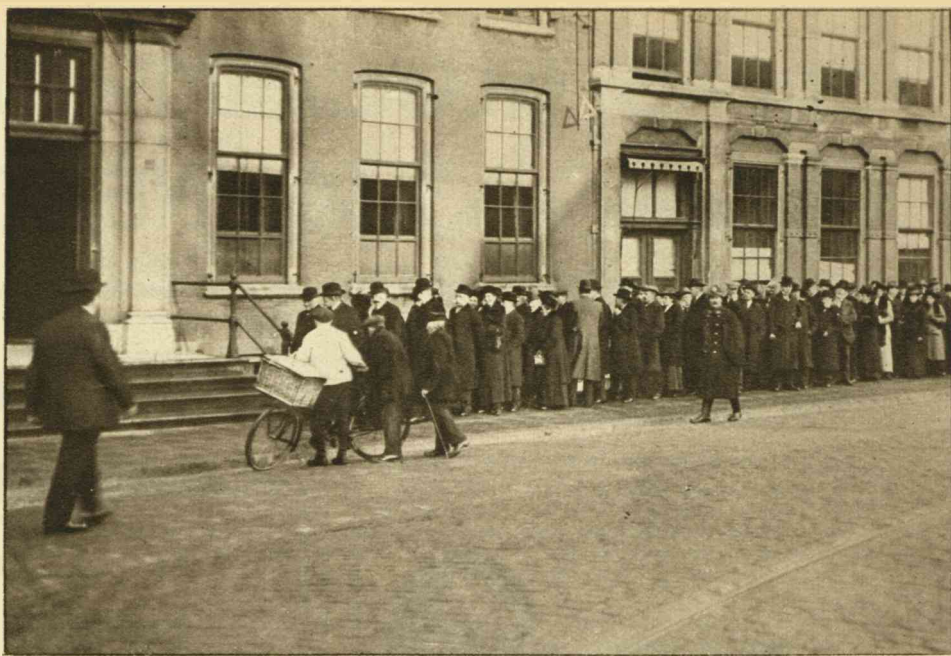

HET MIJNENGEVAAR.

Een Hollandsche torpedoboot zoekt in de nabijheid van onze kust naar afgedreven mijnen teneinde ongelukken te voorkomen.

DE STORTINGEN VOOR DE OORLOGSLEENING.

Het publiek gaat zijn geld brengen aan den Minister van Financiën, in het departement aan den Kneuterdijk te 's-Gravenhage.

vruchteloos gebleven. Bovendien was ik meermalen verplicht met een familie naar het buitenland te gaan."

"En u weet niet of hij nog leeft of dood is?" vroeg Korting met schorre stem.

Zij schudde moedeloos het hoofd.

"Als je wist dat... maar neen, dat mag ik niet vragen," mompelde hij.

"Ik bid God iederen nacht, dat hij hem mij terug mag geven," zei ze eenvoudig.

Dokter Korting wandelde langzaam naar het ziekenhuis terug. Wat hij gehoord had dezen avond, had hem onuitsprekelijk verrast. Het veroorzaakte hem groot verdriet, want hij zag nu duidelijk, dat de vrouw die hij beminde de waarheid gesproken had, toen ze zei, dat zijn liefde hopeloos was.

"Hopeloos," mompelde hij in zichzelf. "Hopeloos, tenzij... Gordon dood was!"

Hij rilde toen deze gedachte hem door het hoofd ging. De man was aan zijn genade overgeleverd; diens leven was geheel in zijn hand. Het ontledmes een deel van een millimeter te ver en George Gordon zou inslapen voor altijd. En niemand zou de ware oorzaak van zijn dood weten; het zou slechts heeten: de operatie had geen succes gehad. Geen sterveling zou ooit vernemen, dat dokter Korting de moordenaar was. Ontdekking was onmogelijk.

En hoe beminde hij die vrouw! Hij moest haar zijn eigenom noemen; zonder haar was de wereld een woestijn, het leven ondraaglijk; het was hem niet mogelijk aan haar te denken als aan de vrouw van een ander. Hij vervloekte het noodlot, dat met menschen handelde of zij speelgoed waren: hij wierp het denkbeeld zijn plicht niet te doen ver van zich; hij zou die vrouw opgeven. Maar, dat beteekende zichzelve veroordeelen tot een leven van eenzaamheid, een leven zonder liefde, zonder huiselijk geluk, zonder doel!

En dat heele lange ellendige leven een gevolg van één sentimenteel oogenblikje. Als het mes een weinig te ver ging, dan stierf Gordon, dan was de vrouw, die hij beminde de zijne, dan had hij een leven vol geluk voor zich.

Het was een vreeselijke tweestrijd. Honderdmaal wierp hij het afschuwelijke denkbeeld ver van zich, doch telkens kwam de verleiding met vernieuwde kracht terug. Rusteloos liep hij zijn kamer op en neer en scheen het hem toe, dat de weg dien de duivel hem wees de gemakkelijkste was. Hij kon niet, hij wilde niet zijn toekomstig geluk verliezen en van de beminde vrouw afstand doen. Zijn oogen brandden hem in het hoofd, zijn keel en lippen waren droog...

En onderwijl verliep de tijd zonder dat hij een besluit genomen had.

Eindelijk zonk hij in een stoel neer en hield de koude handen tegen zijn kloppende slapen.

Het ontledmes had geslipt! Dat was al negen maanden geleden. Dokter Korting had mevrouw Gordon den noodlottigen afloop meegedeeld zonder evenwel te vertellen, dat het zijn hand geweest was, die het ongelukkige mes gehanteerd had. Eerst een uur na den dood van den man, zoo zei hij, had hij vernomen dat de overledene George Gordon heette en dus haar echtgenoot was.

Hij loog bewonderenswaardig en zijn medelijden met de jonge weduwe scheen oprecht.

Negen maanden na den dood van Gordon herhaalde

deinsde achteruit, hield de hand voor de oogen en wendde zich haastig af, doodsblijk!

Hij was overvallen door een lichte duizeling, zei hij. Toen hij zijn zenuwen weer meester was, zag hij natuurlijk Gordon niet, maar zijn jonkvrouw en het was haar lief gelaat, dat hem tegenlachte, op de plaats waar even te voren een ander hem had aangegrijsd.

Het was slechts een hallucinatie; een ontwaken van het geweten eens moordenaars.

George Gordon kwam iederen dag terug. Zoodra de dokter tegenover zijn vrouw aan tafel zat, tijdens het ontbijt of het diner, vervaagde haar wezen en hij at en praatte met den man dien hij vermoord had. Als hij haar klein gevuld handje in de zijne nam, werd dit de magere bloedloze hand van Gordon. Als Emilie sprak, hoorde Roeland de stem van haar zeden man.

Dokter Korting wist heel goed, dat zijn geest hem parten speelde; hij wist dat anderen onbewust waren van Gordon's tegenwoordigheid, dat zijn vrouw niet het minste vermoeden had.

Hij trachtte die akelige gedachten van zich af te zetten, bevreesd dat hij zijn vreeselijk geheim verraden zou. Het was hem echter onmogelijk! Anderen merkten eindelijk een onbegrijpelijke verandering bij den dokter op: hij werd bleek en nerveus en vermagerde. Hij kon bijna niet eten, noch drinken, noch slapen. Hij zelf zag hoe hij in het ooglopend veranderde en hij wist dat dit de straf was voor zijn misdaad. Hij moest afstand doen van zijn vrouw, dat was duidelijk, maar dat was hem onmogelijk; hij beminde haar te zeer.

Het einde kwam — het kwam onverwacht, en gelukkig het kwam in tegenwoordigheid van anderen, anders zou het zeer noodlottig zijn afgeloopen met George Gordon of beter met... mevrouw Korting!

Er bevond zich een vroolijk gezelschap aan tafel. Een der aanzittenden maakte een opmerking, die een algemeen gelach ten gevolge had. Boven het gelach uit hoorde Korting opeens een tergend, knarsend geschater. Dat was de schaterlach van Gordon en daar — daar, waar zoeven zijn vrouw zat, bevond zich nu die vervloekte kerel en lachte hem uit, lachte — hem — uit!

Met een kreet van woede sprong Korting op van zijn stoel en wierp zich op die persoon, op den gewaanden Gordon, greep hem bij de keel en hield hem vast, vast in een stevigen greep, tot beiden op den grond rolden. Wat er toen gebeurde...

Dokter Korting ontwaakte uit een angstigen droom. Hij was in zijn stoel in slaap gevallen en nu scheen de zon vroolijk in zijn kamer. Hij evenwel huiverde en klam zweet straalde hem van het voorhoofd.

Hij stond op, maakte een zenuwkalmeermiddel klaar en dronk dit op. Hij rilde nog, terwijl hij dronk!

Goddank! Het was slechts een droom geweest, doch een droom die hem gered had voor zichzelf; een droom, die hem genezen had van de helsche begeerte, de vrouw van zijn patient tot de zijne te maken.

Het ontledmes door de vaste hand van den ervaren chirurg, Roeland Korting, bestuurd, deed zijn werk, zooals het behoorde en vijf uren na de operatie zat mevrouw Gordon aan het bed van haar echtgenoot met zijn hand in de hare, terwijl hij sliep, den weldadigen slaap die naar genezing leidde.

DE KON. NED. KANTWERKSCHOOL, die tot dusverre gevestigd was te 's-Gravenhage in de Javastraat, is onlangs overgeplaatst naar de Nieuwe Schoolstraat 28. De school is op particulier initiatief gesticht en tracht de kantindustrie voor ondergang te behoeden. (foto v. Tal.)

Roeland Korting zijn aanzoek en werd ditmaal door de jonge weduwe aangenomen. Zoodra de rouwtijd om was, had het huwelijk plaats. Dokter Korting had zijn doel bereikt, het leven lachte hem toe, doch... op het toppunt van zijn geluk kwam George Gordon terug! Hij was dood en begraven, reeds meer dan een jaar geleden en toch kwam hij terug!

Hij kwam terug op het oogenblik dat Korting de jonge weduwe den trouwring aan den vinger schoof. De dokter

DE VERDEDIGING VAN HET SUEZ-KANAAL.

De verschansingen, die door de Engelschen aan den Oostelijken oever van het Suez-Kanaal zijn opgeworpen.

„IN NAAM DER MENSCHHEID VREDE“.

Deze broche en dit insigne, vervaardigd door de firma J. A. Gerritsen te Zeist, zullen ten bate der plaatselijke steuncomité's in ons land verkocht worden.